

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Διαρκές.

Δὲν δέχομαι διατριβὰς ῥ' ἀποβλέτουν γυναῖκας.

Δὲν δέχομαι διατριβὰς ἐπὶ πληρωμῇ. Ἐκαστος τῶν πολιτῶν μπορεῖ νὰ μοῦ λέγῃ τὰ παράπορά του, καὶ αὐτὰ θὰ τὰ δημοσιεύω δωρεάν. Δὲν δέχομαι ποιήματα αισχρά.

Δὲν δέχομαι τέλος οὔτε τὸν ἑαυτὸν μου νὰ γράφῃ εἰς τὸ φύλλο μου. **Φινίτο λὰ μούζικα.**

Ἡ τράπεζα τοῦ Καλλιγᾶ.

Τὰ προχθὲς δὲν ἀποσώσαμε τοὺς λογαριασμοὺς μὲ τὸν Καλλιγᾶ, ἀφήσαμε κάτι κουσουράκια, τὰ ὁποῖα πρέπει σήμερα νὰ τὰ ξεκαθαρίσωμε.

Λοιπὸν, κατέβη κάτω νὰ φᾶμε, κύρ Καλλιγᾶ, ὄχι στὸ χτήμά σου, ἐννοεῖται, — ἐκεῖνα τὰ φαγεῖα φτειάνονται μόνο γιὰ σένα.

Κάνεις νέους φόρους, ἀλλὰ οἱ νέοι αὐτοὶ φόροι ἐπιβαρύνουν μόνο τὸ χαμᾶλη λαὸ, σεῖς δὲ, οἱ χρυσογαῖδαροι μένετε ὡς ἀπὸ τὸ ἡμικύκλιο τῶν φόρων. Θὰ μοῦ πῆς, ἔχει ἀνάγκη τὸ ἔθνος καὶ πρέπει νὰ τὰς ξεκονομήσωμε. Πᾶει καλά, νὰ τὰς ξεκονομήσωμε, ἀλλ' ὄχι μόνο μὲ τὴν καμπούρα τῆς δικῆς μου τοῦ φτωχοῦ, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν δική σου τὴν εὐγενικὰ καὶ πλούσια, καὶ μὲ τοῦ Σκουζέ, τοῦ Τσιγγροῦ, τοῦ Ψύχα, τοῦ Παπούδωφ καὶ τῆς ἄλλης φάρας τῶν χρυσογαῖδάρων.

Ἐγὼ ἔχω ἓνα τσαγκάρικο μαγαζάκι, σὰν τοῦ ποντικοῦ τὴν τρύπα, καὶ μπαλῶνω παπούτσα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κερδίζω τὴν χρονιά μου 500 ψωροδραχμαῖς νὰ φάω καὶ νὰ ντυθῶ, ἀπ' αὐταῖς, σὺ μοῦ τραβᾷς τῆς 100 δρ. γιὰ φόρο ἐπιτηδεύμα, δηλαδῆς, μοῦ φορολογεῖς 20 τοῖς 100. Ἀφοῦ τὸ ἔθνος ἔχει ἀνάγκη, πρέπει καθὼς λέει ὁ νόμος νὰ συνεισφέρωμε ὅλοι ἴσα, γιὰτὶ, καθὼς εἶπαμε, ὅλοι μας ἤμαστε ἴσοι μπροστὰ στὸ νόμο, εἰς τὸν ὁποῖο κρέμονται καὶ οἱ προφῆταις.

Ἀλλὰ ἀφοῦ ἐμένα μοῦ πέρνει 20 τοῖς 100, δὲν μοῦ λές ἡ κυρία τράπεζα ποῦ ἔχει εἰσόδημα 20 μιλιούνια τὸ χρόνο πόσα τῆς φορολογεῖς; Κατὰ τὸ νόμο ἔπρεπε νὰ πλερώνῃ καὶ αὐτὴ, κατὰ τὴν ἀναλογία ποῦ πληρώνωμε καὶ μετὶς ἡ φτωχολογιά. Ἐχει εἰσόδημα 20 μιλιούνια τὸ χρόνο; Λόγου χάρις. Ἐπρεπε νὰ πλερώνῃ στὸ δημόσιο τὰ τέσσαρα μιλιούνια φόρο.

Σὺ ὁ κύρ Καλλιγᾶς ἔχεις εἰσόδημα 200 χιλιάδες δρ. τὸ χρόνο; Νὰ πληρώνῃς 40 χιλιάδες. Τότενες ναι, αὐτὸ τὸ καταλαβαίνω. Ἀλλὰ νὰ πληρώνω γὼ φόρο, νὰ παχαίνῃ ἡ κοιλιὰ ἡ δική σου, καὶ νὰ πρίζῃ ἡ δική μου τρυπουρά, νὰ πληρώνῃ

ὁ χαμᾶλης λαὸς, καὶ σεῖς οἱ ἀχαμᾶλιδες νὰ μοῦ τεντόνετε τὴν ἀρίδια σας καὶ νὰ μὴ πληρώνετε τίποτα. Μὰ τὸν Θεὸ, σὰς πέρνει ὁ διάολος τὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα ποῦ σὰς γέννησε—Θεὸς σχωρέστους τοὺς ἀνθρώπους, γιὰτὶ ποῦ εἴξεραν ἐκεῖνοι πὼς θὰ κάνουν φεῖδιχα σὰν καὶ σὰς νὰ φάτε τοῦ πτωχοῦ τὸ δίκαιο, δὲν ἔκκαν καλλίτερα ἓνα κουβᾶρι νῆμα νὰ μπαλονώμαστε;

Ἄλλο. Μοῦ καθίζεις στὸ σβέρκο νέους φόρους. Γιὰτὶ, παροκαλῶ τὴ μούρη σου τὴ σακτένια, γιὰτὶ μοῦ τοὺς καθίζεις; Ἐχεις τὸν φόρο τοῦ χαρτοσήμου. Ἐγὼ, γιὰ νὰ κάνω μιὰ ἀπόδειξις χρεωστικῆς μιᾶς ψωροδραχμῆς, γιὰτὶ ὁ μπακαλῆς μου ὁ κύρ Γιωργαντάς, ἄς ἔχη καὶ μισὸ μιλιούνη, δὲν μοῦ κάνει πίστοσι χωρὶς ἀπόδειξις, θὰ βάνω γραμματόσημο, χαρτόσημο, κουνητὸ καὶ ἀκούνητο 10 λεπτῶν, ἄμ τὰ παληόχαρτα τῆς τράπεζας; ποῦ εἶνε τόσα ἑκατομμύρια, γιὰτὶ δὲν τὰ χαρτοσημαίνεις, νὰ πέρης 4 τολιγᾶκι μιλιούνια, μόνο μούρχεσαι καὶ μοῦ καθίζεις στὸ καπνὸ φόρο καὶ στὸ ρετινάτο, ποῦ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τραβήξω γραμμὴ στὸ χαρτί, χωρὶς νὰ ἔχω τὸ τσιγᾶρο στὸ πλάι νὰ καπνίζῃ καὶ τὸ ποιῆρι τοῦ κρυσίου μου, γιὰ νὰ μοῦ κατεβαίνουν ἡ μεγάλας ιδέαις.

Δὲν βλέπεις, γιὰ ἓνα κουάρτερ, ξέρω πὼς ὀργῆς Θεοῦ τὸ λέν, — ποῦ ἀνέβασαν ἄλλοτες τὴ μύρα στὴ Γερμανία, ἓνα δηλαδῆς τέταρτο τοῦ μονολέρτου, ὁ λαὸς ἔκανε ἐκπανάστασις, καὶ σὺ μούρχεσαι νὰ μοῦ βάνῃς ἓνα περιδρομο φόρο στὰ ρετινάτο μου;

Κακόμοιρε, κακόμοιρε, θὰ μεθύσω ἐγὼ καὶ ὅλος ὁ λαὸς κάμμιὰ μέρα, πρὶν ἀκριθίνει τὸ κρυσί, καὶ θῆρθωμε νὰ σοῦ βγίνωμε τὰ μουστάκια τρίχα τρίχα, νὰ σὲ κάνωμε χειρότερο καὶ ἀπὸ τὸ σπκνὴ καὶ ζεμκτισμένον Μπαρμπαγιούκο.

Ἄλλο. Ἐγὼ ἔχω ἓνα παληοχαλάμαντρο ποῦ τρέμουν τὰ κεραμίδια νὰ πέσουν νὰ μὲ πλακώσουν καὶ τουρτουρίζω μέσα, ὅταν φυσᾷ βοριᾶς, ποῦ κοστίζει τὴ ὅλο χιλιάς δραχμαῖς, καὶ μοῦ γυρεύεις φόρο οἰκοδομῆς, ἄμ τὰ οἰκόπεδα τῶν χρυσοκαθάρων ποῦ κοστίζουν 200, 500 καὶ ἓνα μιλιούνη δραχμαῖς; γιὰτὶ τάφινεις ἀφορολόγητα; Γιὰτὶ ἔχεις καὶ σὺ οἰκόπεδα; Αὐτὰ δὲ τὰ οἰκόπεδα δὲν τὰ κάνετε ἐμπόριο; Γιὰτὶ τὸν ἐμπορα τὸν φορολογεῖς, καὶ αὐτοὺς τοὺς μιλιουνιστὰς τοὺς ἀφίνεις;

Ἄλλο. Ἡ Τράπεζά σου μοῦ πέρνει τὴ σπίτι ἐνέχυρο, μοῦ πέρνει καὶ τόκο, καὶ τί μοῦ δίνει; Σικτόχαρτα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν πέρασι ὡς ἀπὸ τὴν Ἑλλάς, γιὰτὶ αὐτὸ τὸ ντόκο, ἀφοῦ ἐγὼ τῆς δίνω πρᾶγμα ποῦ ἔχει πέρασι σ' ὅποιον καὶ ἂν τὸ δώ-

Ο πρωτοκλέφταρος έχει την αδιαντροπιά να ονομάζει τους άλλους κλέφταρις. Ούζω!

σω, κι' αυτή μου δίνει χαρτί ζουγραφιστό, γιατί, λέω, αυτόν τόν τόκο να μη τίν μοιράζεται με τόν ξθνος, όπως κάνη τόν σοφό ξθνος τής Αμερίκας; Αφού τόν χαρτί τής Τράπεζας δέν έχει κάμμία αξία, αλλά τού τή δίνει ο νόμος τού Καλλιγιά, και γώ και σεις που τή παραδεχόμαστε, γιατί τότενες να μη πέρνη και τόν ξθνος, ό, τι είναι δικαίω για φόρο;

Όταν κάνετε όλα αυτά, φιλαράκο μου Καλλιγιά—όχι όμως και μέχρι τράπεζας—τότες θα δήτε, ότι δέν έχετε ανάγκη από νέους φόρους, με τούς οποίους καταχδάρνετε τόν χαμάλη λαό, και περπατάτε σεις με κρότασις τρικουβερτες και εγώ με μισό παπουτσι.

Θά τά κάνη; αυτό; Δέν θά τά κάνη; Τότες Νά...

ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

Η ΩΡΑΙΩΤΕΡΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Τόν καιρό που ζούσαν οι θεοί των προπατόρων μας—κι' ο δικό μας δά παραγέρας και δέν ξέρω ποιά μέρα θά τού κάνουμε τά κλόυα, — επαντρεύεταν ή θεά Θετίς. Στους γάμους ήτανε όλοι οι θεοί προσκαλεσμένοι, και μόνο τής θεάς Έρις—που πάει να 'πη καγατζού, δηλαδή, θεά τής φιλονικίας—δέν τής στείλαν προσκλητήριο, γιατί φοβότανε μή τύχη στό γάμο και βάνη τούς γαμιώταρις και τσακωθούν άνκαμεταξού τους.

Μ' αυτή τήν αλληγορία οι άρχαιοι θέλουν να φανερώσουν, ότι πώς στους γάμους δέν πρέπει να προσκαλούνται άνθρωποι γουρσουζιδες και καυγατζιδες. Φρόνιμη σκέψις και μακάρι και τήν σήμερα να τήν εφαρμόζαμε και μετζ.

Έβείτε και τήν άλλη τή παροιμία, που μιá φορά ή μάνα του διαβόλου εψύριζε στα γονάτά της τόν δικολάμ της—άληθινά, αύριο θά πάω να ρωτήσω τόν Λάτα, που τά ξέρει όλα, να μου πη, άραγε έχουν και ή διακολίνας νουρές, γιατί δικόλους, είδα πολλούς ζουγραφιστούς, αλλά διαλίνα κάμμία. — και τήν ώρα που τόν ψύριζε, ένας άνθρωπος, σκουντούφλησε στό δρόμο και είπε—Νά πάρη ο διάολος. Τάκουσε ο διάολος και είπε στη μάνα του—Καλέ μάνα, τί τούκανα τόρα γώ αούτουού και με βλαστήμησε; —Εννοισου παιδάτσι μου, τού άπάντησε ή μάνα του, και ή νουρά σου φτάνει παντούθες. Τόν ίδιο έκανε και ή θεοδιαολίνα Έρις, άν και δέν τήν προσκαλέσανε στό γάμο, ή νουρά της όμως έφτασε έως εκεί. — Μερικοί θέλουν να πουν, πώς ήτανε κωλοθή, άλλ' αυτό δέν είναι

Αυτή ή σκκούλα θά μάς κάνη ύστερα από λίγα χρόνις να μπαλωνώμαστε έτσι δά.

Ο κύριος, κύριος!

αί ού, σένα λέω. Στάσου. —Καλά στέκομαι. Τι άγαπάτε; —Τά μάτια σου δέν μου άρέσουν διόλου. —Μπορεί, έμένα όμως μου άρέσουν. —Κοπιάστε ώς τόν τμήμα. —Ποιό τμήμα και κοπιάτε; Εμπορτόνου με. Όρσε μας. —Βρέ τράβα μέτα που σου μιλά, να μη σ' άρχίσω στης καπελλιαις.

βεβαιωμένο άκόμα.—Τι έκανε, πιάνει, ως καθώς ξέρετε, ένα μήλο, τόν χρυσώνει και τόν ρίχνει στη φούργια του χορού μεσ' τη μέση του μάλου. Είχε δέ άπάνω κεντημένα γραμμата με μουσικόάρια, τά όποια έλεγαν. Νά τόν πάρη ή πιό άμορφη. Τό βλέπουν ή γυναίκες και κευγαλαστίζουν. Δικόμου είναι, έλεγε ή μιá, εγώ μιαι πιό άμορφη, έλεγε ή άλλη, εγώ σας βάζω κάτω όλαις ή τρίτης, και ούτω καθεζής.

Με πολλαίς φιλονικίαίς άποφαίζον να βάνουν ένα άνδρα, που να καταλαβαίνη από καλλοναίς, να τής κρίνη, και ως τέτοιον εδικάλεζαν τόν ζαμπαραζ Πάρη, που έκλεψε ύστερα τήν ώραία Έλένη του Μενέλαου. Αυτός εμπασε τής φιλονικούμεναις σέ μιá κάμαρα. Αυταίς δέ που φιλονικούσαν ήτανε τρεις, ή Άφροδίτη, ή θεά τής μορφιάς και τού έρωτα, ή Ηρα, ή γυναίκα του Δία του πρωτοθέου, που και αυτή όσα παιδιά και άν έκανε όλο παρθένα βρίσκετο, και ή Άθηνά, ή θεά τής φρονιμάδας. Ο Πάρης τής κύταξε μιá ώρα καλά καλά στα πρόσωπα και είπε:—Τι να σας πώ, κυράδες μου, και ή τρείς σας είσατε ώμορραις και δέν ξέρω ούτε γώ τί να άποφασίσω. Τάκουσε ή άξέτσιπωτη Άφροδίτη, και στό μυμέντο, φόρα τά φουστάνια της, τής καλτσοδέταις, μισοφούστανα, πουκάμισα, όλα τέλος πάντων, και καταγύμνη λέει στό Πάρη. —Κύταξε με όλη από πάνω ως κάτω, και πές τóρα ποιά είναι ή ώμορφότερη. Τόν Πάρη τόν φουκαρά τόν έπιασε τρεμουλά, έκλεισε τά μάτια του και είπε:—Πάρτο, πάρτο, σού είσαι που τρελένεις άνθρωπος. Και έτσι πήρε ή Άφροδίτη τόν μήλο. Όταν πήρε τόν μήλο ή Άφροδίτη, ή μαργιόλα, θέλουν να πουν ή κκακιάς γλώσταρις, ότι τάχατε, είπε και κάτι τις μυστικό στ' αυτό του Πάρη, γιατί μ' όλη τή θεότητα της, δέν ήτανε όμως και τόσο καλής διαγωγής.

— Έμένα; Με ξέρεις ποιός είμαι γώ; Έμένα με λένε Κώστα, σένα τί σε λέν;

— Και μένα Σκάθαρο.

— Σκάθαρο; Στάσου να σε κάνω γώ γίνης; μπουρμπουλας. Λάβε και μέτρα. Μία, δύο, τρεις, τέσσερες. Θέλεις κι' άλλαις; Να κι' άλλαις. Δέν σου φτάνουν; Πάρε κι' αυταίς. Θέλεις και τόκο; Πάρε και τόκο. Να και τόν επιτέκιο για να προεξοφλήσωμε.

— Ρε, στάσου ρε, μη βραξ, στάσου ρε, και είμαι βοηθός τής Νεάπολις.

— Ά, έτσι; Τότες σαν επίσημος άνθρωπος που είσαι, λάβε και μιá συναλλαγματική.

— Μωρέ μη βραξ, και είμαι βοηθός.

— Βοηθός; Λάβε κι' αυτή πρós βοήθια σου. Θέλεις και μιá ζερβόδεξη; Λάβε κι' αυτή. Θέλεις κι' από τούτες; Λάβε κι' αυταίς. Να και μιá παραπάνω. Άδει στό διάολο τóρα. Χόρτασε ή θέλεις; κι' άλλαις;

Τι συνέβη; Να ο φίλος μου κ. Σκάθαρος ο βοηθός του τμήματος τής αστυνομίας τής Νεάπολις εμπαστοναρισθήκε εκεί κοντά στό τμήμα του Έκτου—πάλι τόν θυμήθηκα— από ένα πολίτη, γιατί ήθελε καλά και σώνει να τόν βαφτίση τόν άνθρωπο για λωποδύτη. Άλλη κουταμάρα πάλι αυτή.

Για να σου πώ, κύρ Διευθυντή, δέν κίνεις μιá πρότασις στη Βουλή, να γίνη ένας νόμος, να βάλετε και σεις οι διευθυνταί τής Αστυνομίας, ύπαστυνοί και βοηθοί, μιá στολή για να σας γνωρίζη ο κόσμος; Έργεσαι και μου μιλάς μένα θράσος, που σε γνωρίζω γώ ποιός είσαι. Διευθυντής ή βοηθός ή ύπαστυνός; Μήπως έχης κάμμιá νουρά από πίσω σου, να σε διακρίνω; Σου πατώ βρισίδι στα κουτουρού, χωρίς να ξέρω με ποιόν έχω να κάνω. Να τóρα, αν ήθε σιολή ο φίλος μου Σκάθαρος, δέν θά τής έρωγε ο φουκαράς. Αυτά στό λέγω για τόν καλό σας, γιατί κατá λάθος κάμμιá φορά, μποώ να σε μπλαστρώσω κι' εγώ στό ξίλο, όπως ο ξάδερφός σου έμένα, και να κάνω πώς δέν είξερα ποιός είσαι.

Καλά δέν λέω; Έπειτα, διάουτσε, με τή καινούργια στολή μπορεί να σ' άγαπήση και κένενα κορίτσι με περιουσία και να σε πάρη. Άκουσέ με τί σου λέω, και θά κάνης τή τύχη σου. Έγώ σε πέρνω άπάνω μου, να σου κάνω και τόν

Όλη αυτή τή μυθολογία σας τή διηγήθηκα για να σας πώ, ότι οι διαγωνισμοί περι μορφιάς καταγονται από τόν καιρό εκείνο. Τόρα έρχομαι στό σημερινόν διαγωνισμό περι ώραιότητας που έγινε σην Μπέστα τής Ευρώπης. Οι Ευρωπαίοι δέν ξέρουν πλιό τί να κάνουν, και κάθε μέρα βρίσκουν και από μιá κουταμάρα, όπως είναι και αυτή του διαγωνισμού τής μορφιάς. Οι κύριοι αυτοί που τούς κατέθηκε ή ιδέα να κάνουν τόν διαγωνισμό έσακάρησαν, και είπαν. — Δέν θά κίνουμε άσχημη δουλειά να μαζέψουμε τής ώραιότεραις του κόσμου και να γλεντίσωμε μαζί τους, διότι βέβαια, κάθε μιá που θά θέλη να πάρη τόν βραβείο τής ώραιότητας, θά μάς δίνη, ώσαν δωροδοκία, και κένενα φιλάκι. Τέλος πάντων, να μη τι πολυλογούμε, δέν ξέρω με τί θυσία, αλλά τόν βραβείο τόν άρπαξε αυτή ή κυρία που βλέπετε ζουγραφισμένη.

Τόρα ρωτώ, αυτή ή κυρία μπορεί να ήνε ώραιοτάτη, αλλά έμένα δέν μ' άρέσει, Μού φρίνονται τά μούτρα της σαν χοντρομυπότα. Έπειτα για να πάρη μιá τόν βραβείο τής ώραιότητας τής κόσμου, πρέπει ήλα της, να ήναι ώραία. Άνάστημα, σώμα και λοιπά της. Αυτοί οι κύριοι κριταίς που ξέρουν, αν ήναι σταβόπ, δαρούσα ή αν έχη μπκαμπίκια στό στήθε, ή αν ήναι λιγάκι καμπούρα, ή αν έχη σώμα σαν τυλιγάδι; Τήν είδαν όπως ο Πάρης τήν Άφροδίτη; Έμένα μου άρέσουν ή μελαχροιναις, σένα ή ξανθαίς, σου άλλουνού ή χλοροκίτρινας, έμένα ή πχραικιάς, σένα ή λιγκαις, πώς λοιπόν θέλουν να μάς καθίσουν τήν κυρία Κορνιλία, ως τόν περιάντι τής ώμορφιάς. Μά, ρώτησαν και μάς αν μάς άρέση; Στα μάτια των μπορεί αυτώνων να τούς άρεσε, έρώτησαν όμως και μάς; Έπειτα πώς είναι ή ώραιοτέρα του κόσμου, άφου κάμμιá έλληνοπούλα δέν καταδέχθηκε να πάρη σ' αυτόν τόν κα-

τίμιο προξενήτη μάλιστα, αλλά έννοείται θά βγούν και γιά μένα τά ψαλτικά.

Ά όχι, μοιρασιά από τόν κορίτσι που θά πάρης, δέν θέλω, αλλά, δηλαδή, ο λόγος τόν φέρνει. Δέν θά μαλλώσωμε επί τέλους. Δέχεσαι; Έγώ δέχομαι. Έμπρός λοιπόν.

Δός μου κυρά,

τόν άντρα σου και σ' καψοπορέψου.

Άλλά ποιά γυναίκα δίνει ποτές τόν άντρα της στην Άλλη. Και να τή σκοτώσετε άκόμα δέν τόν κάνει αυτό.

Δέν ξέρω τί λυμπίστικε από τούς χωροφύλακιάς μας ή Αιγυπτιακή κυβέρνησις, και γυρεύει να τής στείλωμε καμπόσους δανεικούς, για να διοργανίσουν τήν Αιγυπτιακή χωροφυλακή. Πού μάς πέτυχε. Και μάς περισσεύουν έμας να δανείσωμε και σ' άλλους χωροφύλακες;

Έπειτα για να γίνη αυτή ή δανεισι, πρέπει να στείλωμε στην Αίγυπτο τούς πιό καλούς μας χωροφύλακες, και να μάς μείνουν έμας όλοι οι σκεντζέδες. Τότες που βοισκόμαστε; Άσε μας, άδερφέ, στα χάλια μας και σ' κυρία Αίγυπτος και δέν μάς περσεύουν τά πολλά να δώσωμε και σέναν. Ένας ένας τόν κεράλι μας ξεσπάξει. Πάρε από τήν Άγγλίζ, Φρίντζα, Γερμανία, Μαρόκο, κ' έμας άσε μας να καθουρνιζώμαστε μονάχοι. Τόν πολύ πολύ μπορεί να σου στείλωμε τόν κύρ Μήλιο, να τούς ψίση όλους να τούς φάη ζωτανούς, όπως κοντεύη να ψοφήση και τούς δικούς μας, με τής ζουρλουστηρότηταίς του. Τόν θέλεις; Χάρισμά σου.

Άς αφήσωμε τά χωρατά, κύρ Μήλιο, δέν πρέπει να ήσαι τόσο άστηρός, για τού ψύλλου πήδημα, γιατί θά βάνω τόν μπκαμπάου να σε μαλλώση, ή τόν Μεταξά που είναι και φίλος μου.

Είπά σου τόν κ' έκαμά τόν.

Είπά σου, μη με παράζεις, άσε με στό χάλι μου, γιατί σήκωσε τόν νου μου από τόν κεράλι μου. Εμπορτόνου μας και σ' ό. Στην Αίγυπτο, στην Αίγυπτο, να γλυτώνωμε κι' από σένα. Δέν πάζ; Κάτσε τότες λοιπόν. Κα- νεις δέν σε βιάζει.

Και είπεν ο Ίησους,

γούς ο Θεός έννοσε, άνθρωπος μη χωρίζεσ τηνηή χωρίζεε-

τεργαροδιαγωνισμό. Έγώ π. χ. έχω μιá δασκαλούδα στό μάτι, που τή βλέπω κάθε πρωί, και είμαι βέβαιος, ότι αν επήγαινε στό διαγωνισμό θά τής νίκαιε όλαις.

Άλλά σας παρακαλώ, τί κλό βγήκε από αυτόν τόν διαγωνισμό; Τι με μέλει έμένα, αν ή Κορνιλία ήναι ή ώμορφότερη τής οικουμένης; Μήπως θά τή πάρω γώ, ή σ' ή όλος ο κόσμος; Είναι ώραία ή γυναίκα; άς πάρη να ήναι όσο θέλει, είναι για τόν έαυτόν της και για κ'είνον που τήν έχει ή που θά τή πάρη. Για μάς δέν βγαίνει τίποτα. Να γίνονται διαγωνισμοί και εκθέσεις, όπως γίνονται, για ποιός φταίνας καλά πράγματα, αυτό τόν καταλαβαίνω, γιατί μαθαίνω ποιός έχει τόν καλλίτερο πρζγμα να ψου- νίσω, ως λόγου χάρις, ο Κούζης; καλό κρασί, ο πιντοπώλης του Βαβακίου καλό τυρί τής Έλβέτας, ο Γκούμας καλό κρέας, ο... που έχει τόν μαγερευόν του κετ στό στενό τής Χρυσοσηλιώτισσας άριστο πατσά, και μένει μέρα νύχτα ανοιχτός κτλ. Άμ για τήν ώραιότητας τί μου μέλλει.

Δηλαδή, θέλω να σας πώ, ότι ή εκθεσις των γυναικων ήτανε ένα μάταιο πρζγμα από τόν όποιο τίποτα δέν βγήκε, παρ' ό μιά μεμπηπιακά φράγκικη για να γλεντίσουν τής γυναίκες του κόσμου τής δωρεάς.

Δέν ξέρω τί βραβείο έδωκαν αυτής τής ώραιοτάτης Κορνιλίας, άλλ' αν ήμουνα γώ κριτής της, θά τής έδινα ως πρώτο βραβείο ένα κέρατο του λαφιού, να τόν πάρη στόν άνδρα της πεσεύσι, και τής τόν λέγω καθαρά, κι' άς τόν μάθη κι' άς θυμάση κι' άς πηγή ξύδι να ξεθωμάση, κι' αν θέλη μάλιστα, άς μου κίνη και καταγγελιά να τής τόν άπο- δειξώ. Άντίο Κορνιλία μου, αντίο, κι' αν θέλης στείλε κι' έμένα ένα φιλάκι, ν' άγαπήσωμε.

ΚΟΡΝΙΛΙΑ

[Β] πεντόμορφη του κόσμου, (ἐκ φωτογραφίας).

τοῦ, χωρὶς χωρὶς, χωρὶς-ζεεεε, στὸ στὸ στὸ . . . μεν μετα-
αλαμβάκανει, νι νι νι, ὁ δουλ. . .

— Βρὲ κύριοι, ποῖος πετᾶ πεντάρης ; Αἴ, ποῖος πετᾶ καὶ
μοῦ χάλασε τὸ καλιπάφι μου ; . . . Εὐλόγητό σε κύριε, δί-
δαξό μου τὰ δικαιώματά μου . . . Νὰ μὴ ξαναπεταῖτε, γιατί
θυμώνω . . . Καὶ ἴσα, ἴσα, ἴσα, χώρευε, . . . εεεε — "Ἐξίνος
σου ρὲ διάκο, ποῦ μοῦ κόφτεις τὸ ἴσο. . . Ποῖος πετᾶ πεν-
τάρης, μωρὲ . . . θαθαθά, προῦ προῦ τὸ Βαγγέλι εὐαγγέλι,
εὐαγγέλιο, θὰ μοῦ τὸ χαλάσετε. Νὰ πάτε στὰ χωριά σας νὰ
πετᾶτε πεντάρης, ὄχι δὴ . . . Βρὲ κούτσικο, κύτταξε ἐκεῖ
στὰ ποδάρια μου, θαρρῶ πῶς ἔπεσε μιὰ πεντάρη, συμμαζέψέ
τη καὶ δός μου τη μὲ τρόπο. Κύτταξε, θαρρῶ, πῶς ἐκεῖ κωντὰ
στὸ Ραμπαγά εἶνε καὶ μιὰ ἄλλη.

— Ποῦ παπᾶ μου ;

— Νὰ μωρὲ στραβούλιακα, στὸ κουμπάρο κοντὰ σοῦ λέω,
σεκείνο κεῖ τὸν χοντρὸ μὲ τὴ φαλάκρα, τὴν εἶδα ποῦ χτύπησε
ἀπάνω στὸ κεφάλι του, τρέχα, νὰ μὴ τὴ πάρουν ἄλλοι. . . .

Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦσουός, ἡ γυνὴ νὰ ὑποτάσσεται. . . ὄχι
: . . λάθως νὰ φοβᾶται τὸν ἄνδρα καὶ ἡ γυναικὴ. . . Ρὲ Διά-
κο, πὲς τῆς συμπεθέρας μέσα νὰ μοῦ φυλάξη κουφέτα, μὰ
πολλά, ὄχι μονόχερο. Ἄς τὰ βάνη μέσα σ' ἓνα μκντυλάκι. . .

Νὰ πάρε καλλίτερα τὸ δικό μου, ποῦ εἶνε μεγαλιέτερο.

— Δὲν ἔχει κουφέτα. Σώθηκαν.

— Σώθηκαν ; Τότενες σώθηκε καὶ τὸ ψάλσημο.

Καὶ φόρα τὰ πιτραχήλια ὁ παπᾶς κι' ἀπὸ 'δῶ πᾶν οἱ ξένοι.
"Ὅταν ἔφρευγε, ὁ Παντούλιας, ὁ διαχειριστὴς τῆς "Ἔρας
τοῦ φώναζε :— Παπᾶ, παπᾶ, εἶνε ἐδῶ ὁ Παλιάνθρωπος καὶ
θὰ σὲ βάνη στὸ φύλλο. Καὶ ὁ παπᾶς ἀπὸ τὴ ντρομᾶρα του
ἔπεσε μέσα σὲνα λάκκο ἀσβέστη. Αὐταῖς ὄλαις ἡ κουβέντες
συνέβηκαν στὸ γάμο τοῦ διαχειριτοῦ Τσαγκάρη, τὸν ὁποῖο
στεφάνωσε ὁ φίλος Ραμπαγάς, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε νὰ γράψω,
ὅτι τὸ Μὴ Χάρεσαι, λάθος ἔγραψε, ὅτι αὐτὸς ἔφαγε στὴ
κουτρά του τὴ δεκάρα, ἐνῶ τὴν ἔφαγε ἡ ὠμορφότερη τοῦ γά-
μου, μιὰ ξεπεταχτὴ μὲ τὰ μεταξωτά. Πειραιώτικο ταρντα-
νοκόριτσο, καὶ ἔλεγε στὸ τέλος τοῦ γάμου, μὲ νάζα :— Ποῖος
μοῦ τὴν ἔρριξε, ποῖος μοῦ τὴν ἔρριξε ;

Νὰ τα μας !

"Ὅλη ἡ ὕλη χάρις τῆς ὠραιότερας τῶν γυναικῶν ἔμεινε πάλι
ὄξω, ὡς κι' αὐτὸς ὁ Μπαρμπαγιούκος. Λοιπὸν, τί ποιητέον ;
Λοιπὸν τιμωροῦμαι νὰ σᾶς βγάλω τὴ τετραδί διπλὸ τὸ φύλλο,
γιὰ νὰ σᾶς ἱκανοποιήσω ὅλους σας. Παρντὸ μουσιουὸ κοζάκι.